

dubna 1932 proti tomuto pošt. úřadu a reaguje na výnos ředitelství pošt z 30. dubna 1932, odpovídající na první stížnost, a v podstatě se domáhá výroku, že pojišťovna jest oprávněna platební výměry adresátům v celém obvodu své působnosti vlastními zřízenci doručovati, což pošt. úřadem bylo pozastaveno. Nemůže proto býti pochybnosti, že nař. výměr jest vyřízením sporu podle shora cit. § 27, jak jest ostatně pojímáno též stížností a z čehož i žal. úřad ve svém odvodním spise vychází, a tudíž rozhodnutím podle § 2 zák. o ss.

Nař. rozhodnutí není však konečné, ježto, jak právě dovozeno, bylo proti němu lze podati odvolání na min. pošt. a jeví se stížnost vzhledem k předpisu § 5 zák. o ss nepřípustnou. Na tom nemůže nic měniti okolnost, že nař. rozhodnutí nebylo opatřeno poučením o opravném prostředku, neboť není předpisu, který by pošt. úřadům takovou povinnost ukládal — vl. nař. č. 8/1928 Sb. se na pošt. úřady nevztahuje — a nedostatek právního poučení sám o sobě nemohl stranu uvést v omyl, když pozitivní předpis další opravný prostředek výslovně připouští.

Č. 11.803.

Policejní řízení trestní (Slovensko): Předmětem odvolání proti trestnímu příkazu nemůže býti otázka viny?

(Nález ze dne 19. března 1935 č. 12.932/35.)

V ě c: Okresní nemocenská pojišťovna v Žilině proti zemskému úřadu v Bratislavě o přestupek § 260 lit. a) zák. č. 221/1924 Sb.

V ý r o k: Nař. rozhodnutí se zrušuje pro nezákonnost.

D ů v o d y: Na základě oznámení, jež dne 8. srpna 1931 učinila stěžující si pojišťovna, vydal okr. úřad v Čadci trestní příkaz z 12. února 1932, jímž podle § 260 zák. č. 221/1924 Sb. uložil Pavlu T. peněžitý trest 30 Kč pro přestupek § 17 cit. zák., jehož se Pavel T. dopustil tím, že po pět let neohlásil k nemocenskému pojištění svoji služebnou Magdu R.

Nař. rozhodnutím vyslovil pak zem. úřad v Bratislavě, že k odvolání obviněného trestní příkaz zrušuje a trestní řízení podle § 151 bod 2 polic. trest. řízení zastavuje z těchto důvodů: Podle četnické relace z T. je Magda R. stará, věkem a reumatismem sešlá, značně nahluchlá, často churaví a vykonává práci jen když může a to jen kolem domu. Byt, stravu a případně šaty, které jí obviněný poskytuje, třeba považovat spíše za almužnu než za odměnu za vykonanou práci, a kdyby se jí obviněný neujal, připadla by na obtíž obci. V důsledku toho nelze považovat práce, které obviněná koná, za práce konané na základě služebního poměru. Je trpěna u obviněného jen z milosrdenství. Nelze proto uznati, že by obviněný, nepřihlásiv ji k sociálnímu pojištění, se byl dopustil shora cit. přestupku. V důsledku toho bylo nutno napadený trestní rozkaz zrušiti a trestní řízení zastaviti.

Rozhoduje o stížnosti na toto rozhodnutí, přihlédl nss nejprve k námitce, popírající příslušnost žal. úřadu rozhodovati v této věci o otázce viny. Uvážil pak po této stránce toto:

V § 150 polic. řízení trestního (nař. býv. uh. min. vnitra a sprav. č. 65.000/1909) je stanoveno, že policejní trestní soudce rozhoduje mimo trestním příkazem (hlava třetí) rozsudkem nebo výměrem. V cit. hlavě třetí je v § 62 předepsáno, že policejní trestní soudce I. instance může proti obviněnému bez předchozího líčení vydati trestní příkaz, není-li obviněný pro přestupek ve vazbě, když pro přestupek lze vyměřiti pouze peněžitou pokutu, a shledá se, že má býti vyměřena pokuta nepřevyšující třicet korun atd. V § 64 je pak stanoveno, že trestní příkaz musí obsahovati (bod 8) upozornění, že obviněný může žádati zrušení trestního příkazu a konání líčení, nebo jestliže nepopírá spáchání skutku, nýbrž činí námitky pouze proti trestu nebo proti velikosti ustanovené částky, že může podat proti trestnímu příkazu odvolání. K tomu pak stanoví § 67, že žádá-li obviněný za zrušení trestního příkazu a konání líčení, dlužno žádané líčení konati tak, jakoby trestní příkaz nebyl vydán, a § 68, že nepopírá-li obviněný spáchání činu, který byl příčinou vydání trestního příkazu, nýbrž činí jen námitky proti trestu nebo jeho výši, může proti trestnímu příkazu ohlásiti odvolání, k čemuž dodáno, že proti rozhodnutí druhé instance není dalšího odvolání a že odvoláním v odpor vzatý trestní příkaz má povahu rozsudku první instance.

Z těchto předpisů jde, že proti trestnímu příkazu může se obviněný brániti dvojím způsobem, jednak žádostí za jeho zrušení a provedení nového řízení s ústním líčením před první instancí, jednak odvoláním k úřadu II. instance. Leč tyto prostředky nejsou dány obviněnému fakultativně, neboť předmětem odvolání, o němž má rozhodnouti II. instance, mohou býti podle nahoře uvedené normy pouze námitky proti trestu nebo jeho výši, jestliže obviněný spáchání skutku nepopírá. Otázka viny, to jest otázka, zda se obviněný dopustil přestupku, na nějž bylo trestním příkazem uznáno, nemůže býti předmětem odvolání a pak ovšem ani předmětem rozhodovací činnosti odvolacího úřadu. Popírá-li proto obviněný v obraně proti trestnímu příkazu, že se přestupku dopustil, jest tuto jeho obranu chápati jako žádost za zrušení trestního příkazu a za nařízení ústního líčení, a jest pak věcí policejního úřadu, který vydal trestní příkaz, aby nařídil ústní líčení, jakoby trestní příkaz nebyl ani vydán, aniž jest dán jakýkoli podklad pro zákrok úřadu II. stolice jako instance odvolací.

V dnešním sporu přezkoumával žal. úřad na základě obrany, kterou Pavel T. vznesl proti trestnímu příkazu, tento trestní příkaz jako stolice odvolací v otázce, zda se Pavel T. dopustil přestupku, na nějž trestním příkazem bylo uznáno, ač podle toho, co uvedeno, v tomto směru žal. úřadu žádná působnost nepříslušela. Postupem tím vybočil žal. úřad z mezí své kompetence, pročez bylo jeho rozhodnutí zrušiti již z těchto důvodů pro nezákonnost, aniž bylo možno se zabývati dalšími námitkami stížnosti.

Č. 11.804.

Pojištění nemocenské, invalidní a starobní

* Byl-li zaměstnanec, podléhající pojištění, přihlášen u některé nemocenské pojišťovny, nemůže jiná — třeba příslušná pojišťovna — před-